

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PM

Sagsøgt: AH

Konklusion

Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat, som i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 1, litra b), har kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse mellem to ægtefæller, som er statsborgere i denne medlemsstat, ikke har kompetence til at træffe afgørelse om forældremyndighed og samværsret over for barnet til ægtefællerne, når dette barn, på det tidspunkt, hvor sagen anlægges, har sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat, og når betingelserne for at nævnte ret tildeles denne kompetence i medfør af nævnte forordnings artikel 12 ikke er opfyldt, når der endvidere henses til, at det heller ikke af hovedsagens omstændigheder følger, at denne kompetence kan baseres på samme forordnings artikel 9, 10 eller 15. Denne ret opfylder i øvrigt ikke betingelserne i artikel 3, litra d), i Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt for at træffe afgørelse om anmodningen om underholdsbidrag.

⁽¹⁾ EUT C 22 af 22.1.2018.

Appel iværksat den 21. november 2017 af Grupo Osborne S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 20. september 2017 i sag T-350/13 — Jordi Nogués mod EUIPO — Grupo Osborne (BADTORO)

(Sag C-651/17 P)

(2018/C 190/05)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Grupo Osborne S.A. (ved abogado J.M. Iglesias Monravá)

De andre parter i appelsagen: Jordi Nogués S.L. og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Den Europæiske Unions Domstol (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 12. april 2018 forkastet appellen og truffet afgørelse om, at Grupo Osborne S.A. bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 21. november 2017 af Grupo Osborne S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 20. september 2017 i sag T-386/15 — Jordi Nogués mod EUIPO — Grupo Osborne (BADTORO)

(Sag C-652/17 P)

(2018/C 190/06)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Grupo Osborne S.A. (ved abogado J.M. Iglesias Monravá)

De andre parter i appelsagen: Jordi Nogués S.L. og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Ved kendelse af 12. april 2018 har Retten (Sjette Afdeling) forkastet appellen og truffet afgørelse om, at Grupo Osborne S. A. bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 24. november 2017 af RF til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (sjette Afdeling) den 13. september 2017 i sag T-880/16, RF mod Kommissionen

(Sag C-660/17 P)

(2018/C 190/07)

Processprog: polsk

Parter

Appellant: RF (ved radca prawny K. Komar-Komarowski)

Den anden part i sagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den omtvistede afgørelse annulleres, og sagen hjemvises til Retten, således at denne på ny kan tage stilling til sagen og træffe en materiel afgørelse, der kan gøres til genstand for en appel.
- Subsidiært for det tilfælde, at Domstolen måtte fastslå, at betingelserne for vedtagelse af en endelig afgørelse i retssagen er opfyldt, nedlægges påstand om, at den omtvistede afgørelse annulleres, og at der gives fuldt ud medhold i de i første instans nedlagte påstande.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Der foreligger som følge af en urigtig fortolkning af artikel 45, stk. 2, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol en tilsidesættelse af nævnte artikel 45, stk. 2, sammenholdt med nævnte statuts artikel 53. Retten tilsidesatte princippet om lovgivningsmæssig rationalitet, idet den konkluderede, at begrebet »force majeure« og begrebet »omstændigheder, som ikke kunne forudses«, er udtryk med en tilsvarende mening. En sådan fortolkning af de to begreber står ligeledes i modsætning til formålet med statuttens artikel 45, som består i at sikre en udligning af de forskelle, som følger af afstanden (mellem partens bopæl og Domstolens sæde). Som følge heraf så Retten uden grund bort fra omstændigheder, som ikke kunne forudses, og som gjorde det umuligt for appellanten at indlevere papirudgaven (originalen) af stævningen rettidigt.
2. Der foreligger som følge af en urigtig fortolkning af artikel 126 i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol af 4. marts 2015 en tilsidesættelse af nævnte artikel 126. Retten anvendte statuttens artikel 126, selv om betingelserne herfor ikke var opfyldt, og afviste appellants søgsmål som åbenbart ugrundet. Tilsidesættelsen af statuttens artikel 126 fulgte nødvendigvis og åbenbart af tilsidesættelsen af statuttens artikel 45, sammenholdt med statuttens artikel 53.
3. Det blev urigtigt fastslået, at appellanten ikke havde godtgjort, at der forelå omstændigheder, som ikke kunne forudses, som omhandlet i statuttens artikel 45, stk. 2. Appellanten havde godtgjort, at der forelå omstændigheder, som ikke kunne forudses. Appellanten havde ikke blot fremlagt flere beviser end nødvendigt for, at der forelå sådanne omstændigheder, som ikke kunne forudses, men desuden fremlagt alle de beviser, som denne havde adgang til. Med henblik på at sikre en rettidig fremsendelse af postforsendelsen med stævningen udviste appellanten en sådan omhu, som med rimelighed kunne forventes af denne. Ved afgivelsen af postforsendelsen mistede appellanten indflydelse på processen med fremsendelsen heraf. Fra dette tidspunkt var de omstændigheder, der havde indvirkning på tidspunktet for fremsendelsen, helt uden for appellants kontrol.